

Rachel
Lynn
Saloman

Čo **(ne)**chcete
počuť
od svojho

EX

IKAR

Talkshow
s bývvalými

Rachel
Lynn
Solomon

Talkshow s bývalými

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Rachel Lynn Solomon
THE EX TALK

Copyright © 2021 by Rachel Lynn Solomon
Translation © 2021 by Jana Seichertová
Cover photo © @yrabota + @_human
Author photo © Sabreen Lakhani
Cover design © by Silvana Nikolic, GRID and Palatium Books
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8277-3

Venujem Ivanovi

*Ďakujem, že si so mnou podnikol túto cestu,
za tvoju neochvejnú podporu aj za to,
že príbehy miluješ rovnako vrúcne ako ja.
Vždy sa s tebou cítim ako doma.*

Príbehy nehľadám s predstavou krivdy v mysli, to nie.
Faktom však zostáva, že veľa skvelých príbehov
sa zakladá na ľudskej omylnosti.

— IRA GLASS

1

Dominic Yun sedí v mojej zvukovej kabíne.

Vie, že táto kabína patrí mne. Pracuje tu už štyri mesiace, a tak to jednoducho nemôže nevedieť. Uvádza sa to v spoločnom kalendári rozhlasovej stanice, v modrej bubline pripojenej k nášmu e-mailu, ktorá obsahuje slová KABÍNA C: SHAY GOLDSTEINOVÁ, OD PONDELKA DO PIATKA, 11.00 – 12.00.

Zaklopala by som na dvere, ale... typickou vlastnosťou zvukovej kabíny je zvukotesnosť. Hoci zoznam mojich nedostatkov by nepochybne zaplnil polhodinu rozhlasového vysielania bez reklám, nie som taká obluda, aby som vtrhla dnu a pokazila Dominicovi nahrávku. Možno je najmenej kvalifikovaným reportérom Pacifického verejného rádia, ale na to, aby som to urobila, mám priveľký rešpekt k umeniu mixáže zvuku. Všetko, čo sa odohráva v tej kabíne, by malo byť posvätné.

Preto sa iba opriem o stenu oproti kabíne C a ticho zúrim, zatiaľ čo červený nápis NAHRÁVANIE nad ňou sa striedavo rozsvetuje a zhasína.

„Použi inú kabínu, Shay!“ zavolá moderátorka mojej šou Paloma Powersová, ktorá práve odchádza na obed (vegánsku rezancovú praženicu) do malej reštaurácie za cestou, kam chodieva každý utorok a štvrtok už sedem rokov.

Iste, mohla by som použiť inú, ale pasívne agresívny prístup je oveľa zábavnejší.

Vo verejnom rádiu nepracuje iba kopa intelektuálov s medovým hlasom, ktorí žiadajú poslucháčov o peniaze pri verejných zbierkach. Na každé pracovné miesto v tejto brandži pripadá približne sto zúfalých absolventov žurnalistiky, ktorí „jednoducho milujú reláciu *Tento americký život*“, a niekedy musíte byť poriadne zákerní, aby ste v nej prežili.

Možno som skôr tvrdohlavá než zákerná. Vďaka tvrdohlavosti ma sem pred desiatimi rokmi prijali ako stážistku a teraz, v dvadsiatich deviatich rokoch, som najmladšia hlavná producentka v celej histórii rozhlasovej stanice. Presne po tom som od detstva túžila, aj keď vtedy som snívala, že raz budem sedieť pred mikrofónom a nie za počítačom.

O jedenásť dvadsať sa dvere kabíny konečne otvorila – po tom, ako som uistila pomocnú producentku Ruthie Liaovú, že upútavky odvysielame ešte pred poľudním. Reportérka environmentálneho spravodajstva Marlene Harrisonová-Yatesová pritom na mňa pozrela, vybuchla do smiechu a zmizla v podradnejšej kabíne B.

Najprv zbadám jeho topánku – lesklú čiernu oxfordku. Potom sa pred mojimi očami objaví zvyšok takmer dvojmetrovej postavy v tmavosivých nohaviciach a gaštanovohnedej košeli s rozopnutým horným gombíkom. Dominic Yun, vyplňajúci dverný rám kabíny C a so zamračeným pohľadom upretým na scenár vo svojich rukách, by mohol pokojne pózovať fotografovi ako model predvádzajúci neformálne pracovné oblečenie.

„Povedal si všetky správne slová v správnom poradí?“ rypnem si doňho.

„Myslím, že áno,“ odpovie Dominic scenáru namiesto mne a tvári sa pri tom celkom vážne. „Môžem ti s niečím pomôcť?“

„Iba čakám na svoju kabínu,“ vysvetlím mu najsladším hlasom, na aký sa zmôžem.

Keďže mi stojí v ceste, ďalej si ho prezerám. Rukávy košele má vyhrnuté po lakte a čierne vlasy trochu strapaté. Možno si ich nespokojne prehrabol prstami, keď jeho príbeh nevyvo-

lal želanú reakciu poslucháčov. Bola by to osviežujúca zmena oproti Dominicovým posledným príspevkom, ktoré dominujú našej internetovej stránke a ktoré získavajú kliky vďaka nápadným názvom aj napriek nedostatočnej citovej hĺbke. Možno sa mu za tých osudných dvadsať minút, ktoré strávil v kabíne C, verejné rádio zhnusilo a je na ceste oznámiť Kentovi, že ho to veľmi mrzí, ale na túto prácu sa jednoducho nehodí.

Nie je tu však dosť dlho, aby si stihol všimnúť jemné rozdiely medzi kabínami A, B a mojou milovanou C: že slúchadlá v nej sa už dokonale prispôbili hlave a že hmotnosť posuvných potenciometrov – takzvaných šablí – na mixážnom pulte uľahčuje ich ovládanie. Nepozná ani význam kabíny C. Práve v nej som zmixovala stopy pre prvý talkshow, ktorú som produkovala celkom sama – o tom, aké je prežiť Deň otcov bez otca – a ktorá nám zablokovala telefónne linky na celé hodiny. Pri počúvaní príbehov našich poslucháčov som sa prvý raz po rokoch cítila trochu menej osamelá a zároveň mi pripomenuli, prečo som si vybrala prácu v rádiu.

Asi tu nejde iba o kabínu C, ale aj o to, že som si od tých nekonečných káblov a nespočetných gombíkov zrejme vytvorila nezdravú závislosť.

„Je iba tvoja,“ veľkodušne oznámi Dominic, no nepohne sa z dverí a ani nezdvihne zrak od scenára.

„Nuž, mala by byť. Každý pracovný deň od jedenástej do dvanástej. Ak ti nefunguje kalendár, asi by si to mal oznámiť našim ítečkárom.“

Konečne odtrhne pohľad od scenára a pozrie na mňa – vďaka svojej výške poriadne zvrchu. Pohodlne sa oprie o zárubňu a trochu zhrbí plecيا. Toto robí vždy, zrejme aby dal najavo, že normálne veľké budovy sú preňho príliš malé. Sama meriam necelých stopäťdesiatosem centimetrov a svoju výšku si uvedomím, len keď stojím vedľa neho.

Keď ho naša recepcná Emma fotografovala na našu internetovú stránku, celý čas sa červenala – pravdepodobne preto, že v našom rádiu je jediný nestážiista pod tridsať rokov. Na

fotografii pôsobí vážne, až na jeden kútik úst – pripomína maličkú zátvorku a ťahá mu pery na jednu stranu. Keď tú fotografiu uverejnili, dlho som naň hľadala a čudovala sa, prečo Kent najal človeka, ktorý nikdy nevkročil do rozhlasovej stanice. Môj nadriadený sa ustavične rozplýva nad Dominicovým magisterským diplomom zo žurnalistiky zo Severozápadnej univerzity, ktorá sa študijnými programami pravidelne umiestňuje medzi najlepšími v krajine, a nad veľkým množstvom cien za žurnalistiku, ktoré na nej ako študent získal.

Dominic ma obdaruje odmeranejšou verzou úsmevu, ktorý vyčaroval na zamestnaneckej fotografii. „Bolo päť minút po jedenástej a vnútri nikto nesedel. Okrem toho som sa chystal oznámiť dôležitú správu. Čakal som už len na potvrdenie z ďalšieho zdroja.“

„To je úžasné. Teraz musím namixovať Palomine vstupy, takže...“ Vykročím k dverám, ale Dominic sa ani nepohne, jeho neskutočne vysoká postava mi stojí v ceste. Som ako medvieda, ktoré sa snaží na seba upozorniť dospelého grizlyho.

Ešte viac zdvihne pravý kútik úst. „Ani sa ma nespýtaš, o čom je môj článok?“

„Určite si ho celý prečítam v zajtrašom vydaní *Seattle Times*.“

„Ach, kde zostal tvoj tímový duch? Verejné rádio môže prinášať aj mimoriadne správy,“ presviedča ma. Od prvého týždňa jeho pôsobenia v rozhlasovej stanici, keď sa spýtal, prečo sa ani jeden náš reportér pravidelne nezúčastňuje na zasadnutiach mestskej rady, sme túto hádku absolvovali už aspoň desať ráz. „Nebolo by skvelé, keby sme aspoň raz ostatných predbehli? Prečo musíme konkurenčné stanice ustavične iba doháňať?“

Dominic zjavne nechápe, že spravodajstvo nie je našou silnou stránkou. Keď som mu na školení prezradila, že naši reportéri niekedy iba prepisujú krátke správy z *Times*, pozrel na mňa, akoby som mu oznámila, že pri nasledujúcej verejnej zbierke nebudeme rozdávať ekologické nákupné tašky. Naši reportéri

odvádzajú skvelú prácu – dôležitú prácu –, ale vždy som verila, že verejné rádio by sa malo sústreďovať skôr na dlhšie reportáže, hĺbkové analýzy a zaujímavé životné príbehy. Presne to robíme v mojej talkshow *Puget Sounds* a sme v tom fakt dobrí. Ten názov vymyslela Paloma, pričom sa inšpirovala zálivom s takmer rovnakým názvom, ktorý sa nachádza na severozápadnom pobreží štátu Washington.

„Ľudia nás nepočúvajú kvôli spravodajstvu,“ čo najpokojenejšie mu vysvetlím. „Naše prieskumy to jasne dokazujú. Vôbec nezáleží na tom, odkiaľ prídu miestne správy. Zajtra ich uverejnia v každom rádiu, blogu aj na každom twitterovom účte s dvadsiatimi siedmimi sledovateľmi a všetkým bude jedno, kde si ich prvý raz vypočuli alebo prečítali.“

Prekriži si ruky na hrudi, čím ma upozorní na svoje holé predlaktia a tmavé chĺpky miznúce v rukávoch. Vždy som mala slabosť na predlaktia – keď si muž predou mnou vyhrnie rukávy košele až po lakte, v podstate to považujem za predohru – a vyplytvanie takými peknými predlaktiami na Dominica je podľa mňa zločin.

„Dobre, dobre,“ ustúpi. „Zapíšem si za uši, že skutočné rádio sa sústreďuje na... ako sa volá tvoj dnešný segment?“

„*Spýtajte sa cvičiteľky,*“ odsekнем a zdvihnem bradu v nádeji, že budem pôsobiť sebaisto. Nemienim sa zaň hanbiť. Patrí k našim najpočúvanejším a ide o telefonickú reláciu vysielanú naživo, v ktorej uznávaná odborníčka na správanie zvierat Mary Beth Barkleyová – takmer stopercentne vymyslené meno – odpovedá poslucháčom na otázky. Do štúdia si vždy privedie aj svojho korgiho, ktorý je živým dôkazom, že psy všetko zlepšia.

„Analyzovaním mačacích vývratkov v éteri poskytuješ verejnosti neoceniteľnú službu.“ Odstrčí sa od kabíny a dve-re sa za ním s buchnutím zatvorí. „V ten deň, keď o tom učili v škole, som bol asi chorý. Len málo ľudí dokáže opísať rozdiely medzi rôznymi typmi vývratkov tak podrobne ako odborníčka v tvojej relácii.“

Skôr než sa zmôžem na odpoveď, na chodbu dlhými krokmi vojde Kent v nohaviciach so značkovými trakmi a v košeli s nápadnou kravatou. Dnešnú zdobia malé kúsky salámovej pizze. Kent O'Grady, programový riaditeľ stanice a hrdý majiteľ rozhlasového hlasu, vďaka ktorému sa pred niekoľkými desaťročiami stal v Seattli legendou.

Potľapká Dominica po pleci – alebo skôr po paži, lebo Kent je len o niekoľko centimetrov vyšší než ja. „Presne vás dvoch som hľadal. Dom, ako to vyzerá s tou reportážou? Máme v rukách škandál?“

Dom. Za desať rokov som nezažila, že by Kentovi tak rýchlo vyklzla z úst prezývka.

„Škandál?“ zastrihám ušami.

„Možno áno,“ odvetí Dominic. „Čakám na ďalší telefonát, ktorý to potvrdí.“

„Výborne.“ Kent si pohladká šedivejúcu bradu. „Shay, nájde si Paloma na začiatku relácie trochu času na živý rozhovor s Domom?“

„Živý?“ užasne Dominic. „Máš na mysli... že ho neodvysielame zo záznamu?“

„Iste,“ dôrazne pritaká Kent. „Tú správu predsa chceme oznámiť prví.“

„Nesmieme si ju dať ujsť,“ vyhlásim, keď si všimnem, že Dominic zbledol. Predstava, že mám prenechať časť vysielačieho času Dominicovi, sa mi vôbec nepáči, ale ak mu to bude nepríjemné, veľmi rada to urobím. „Myslím, že ti môžeme venovať zopár minút zo segmentu *Spýtajte sa cvičiteľky*.“

Kent luskne prstami. „Pripomeňte mi, že musím chytiť Mary Beth, skôr než odíde. Moja sučka Meatball v posledných dňoch zakaždým povyhadzuje kúsky mäsa z misky na dlážku, skôr než ich zožerie.“

„Potrvá to len niekoľko minút, však?“ Dominicovi sa zachveje hlas.

„Nanajvýš päť. Budeš skvelý.“ Kent sa na nás žiarivo usmeje a vráti sa do svojej kancelárie.

„Prosím, len mi neznič reláciu,“ zlomyseľne podpichnem Dominica a vkláznem do kabíny C.

Dominic Yun je v mojom štúdiu.

Technicky sa skladá z troch susediacich štúdií. To, v ktorom sa práve nachádzam s hlásateľom a mixážnym pultom, menšie na prijímanie telefonátov a napokon štúdio A, kde teraz sedí Paloma s poznámkami, fľašou kombuchy a prázdny pohárom.

Dominic sa usadí vedľa nej a nervózne si stíska ruky. Pred chvíľou vylial vodu zo spomínaného pohára Palome na poznámky a Ruthie odbehla vytlačiť novú kópiu.

„Mary Beth už prišla,“ oznámi, keď sa vráti do štúdia po tom, ako po Dominicovi upratala neporiadok. „Iste, má vodu a jej pes tiež.“

„Výborne. Ďakujem.“ Nasadím si slúchadlá a očami preletím program dnešnej relácie. Srdce mi už bije v známom rytme.

Puget Sounds je hodinový nával adrenalínu, ktorý zažívam každý pracovný deň od druhej do tretej popoludní. Ako hlavná producentka reláciu vysielanú naživo aj režirujem. Napovedám Palome, volám hostom a prepájam ich hovory do štúdia, sledujem čas venovaný každému segmentu a hasím prípadné požiare. Ruthie uvádza hostí a náš stážista Griffin obsluhuje telefón v susednej kabíne.

Občas nevychádzam z úžasu, že mi to dovoľia robiť až päť ráz do týždňa. Tisíce ľudí v celom meste si naladia v telefónoch, aplikáciách a internetových vyhľadávačoch frekvenciu 88,3 FM. Niektorých tak inšpirujeme, pobavíme alebo nahneváme, že nám zavolajú a podelia sa o svoj príbeh alebo sa na niečo spýtajú. Vďaka tomuto interaktívnemu prvku – jednu minútu Palomu počujete cez reproduktory a druhú sa s ňou naživo rozprávate – je rozhlas najlepšou formou žurnalistiky. Svet sa na hodinu trochu zmenší. Počúvate reláciu spolu so

stotísíc fanúšikmi z celej krajiny, ale máte pocit, že moderátor sa prihovára priamo vám, takmer akoby ste boli priatelia.

Běžovými členkovými čižmičkami nedočkavo podupkávam po spodnej priečke stoličky, na ktorej vždy sedávam. Ruthie vedľa mňa si napraví slúchadlá na krátkych platínových vlasoch a položí mi ruku na stehno, aby som sa prestala vrtieť.

„Dobre to dopadne,“ chlácholí ma a kývne hlavou na Dominica, ktorého od nás oddeľuje sklená priečka. Svoje nepriateľstvo usilovne skrývame, no Ruthie s intuíciou typickou pre generáciu Z si ho všimla niekoľko týždňov po jeho príchode do rádia. „Poradili sme si už s horšími.“

„To je pravda. Nikdy nezabudnem, ako si len na základe našich nepodložených obáv na poslednú chvíľu so všetkými štyrmi hosťami dohodla náhradný termín. Navždy budeš mojou hrdinkou.“

Ruthie k nám prestúpila z komerčného rádia, ktoré napriek mnohým prestávkam na reklamu vysielala svižnejším tempom než naše, a doslova ju zbožňujem. Občas ju prichytím, ako si ticho pospevuje znelku 1-877-KARS-4-KIDS. Tvrdí, že ju prenasleduje na každom kroku.

Jason Burns uprostred štúdia vstane z hlásateľského kresla – ergonomického výmyslu, ktorý si špeciálne objednal až zo Švédska. Pred ním sa rozprestiera mixážny panel.

„Ticho v štúdiu, prosím,“ požiada hlasom, ktorý pripomína teplý javorový sirup, s rukami pripravenými nad niekoľkými „šablami“. Jason je rozkošný tridsiatnik, ktorého som ešte nevidela v inom oblečení ako v károvanej flanelovej košeli a džínasoch – uniforme drevorubačov a rodených Seattlečanov.

Vtom sa vedľa hodín rozsvieti nápis ON AIR.

„Počúvate Pacifické verejné rádio na frekvencii 88,3 FM,“ oznámi Jason. „V *Puget Sounds* čoskoro odvysielame mimoriadnu správu a potom Paloma Powersová položí cvičiteľke otázky týkajúce sa správania zvierat, ktoré si poslucháči najčastejšie kladú. Najprv si však vypočujte celoštátne správy.“

Nápis ON AIR zhasne a vzápätí sa ozve hlas: *Z rozhlasovej stanice NPR News vo Washingtone, DC sa vám hlási Shanti Guptová...*

Len málo zvukov pôsobí tak upokojujúco ako hlas moderátorky správ národného verejného rádia Shanti Guptovej, ale dnes ma neuchlácholí. Ešte vždy som nerozdýchala, že Dominic sedí vedľa Palomy. Pripadá mi to vrcholne nespravodlivé.

Stlačím gombík na svojom telefóne a spojím sa s Dominicom. „Nesed' tak blízko mikrofónu,“ napomeniem ho. Môj hlas ho zrejme vydesil, lebo obočie mu vyskočí až po vlasovú čiaru. „Inak budeme všetci počuť iba tvoje dychčanie.“

Hýbe ústami, ale nič nepočujem.

„Musíš stlačiť ten...“

„Ty fakt chceš, aby som sa znemožnil, však?“

Otázka mi ďalej znie v ušiach. Ak nás Paloma počuje, veľmi dobre to skrýva – s ľahostajným výrazom si píše poznámky na okraj papiera s programom dnešnej relácie. V pulóvri mi je zrazu príliš teplo.

Pred desiatimi rokmi som bola zázračné dieťa – stážistka, ktorá písala dokonalé programy relácií, skúmala nesmierne zaujímavé témy a dokázala Palome a jej bývalému producentovi, ktorý odišiel do dôchodku, skôr než som prevzala jeho prácu, že má mimoriadne schopnosti. „Taká šikovná, a má iba devätnásť!“ zvolal Kent. „Raz to tu bude celé riadiť, dajte na moje slová.“

Ja som však nechcela riadiť rádio. Chcela som len rozprávať dobré príbehy.

A teraz tu je Dominic, náš najnovší zamestnanec, čerstvý absolvent magisterského štúdia, a už v živom vysielaní.

„O desať sekúnd začíname,“ oznámi Jason, a tak nestihnem odpovedať Dominicovi. Potlačím žiarlivosť, aby som sa mohla sústrediť na to, čo som vždy považovala za najlepšiu časť svojej práce.

Skĺznem zo stoličky a nadviažem očný kontakt s Palomou. Ruku držím rovno nad sebou, na imaginárnej dvanás-

tej hodine. „Päť, štyri, tri, dva...“ Potom ju spustím, prstom ukážem na ňu a už je v živom vysielaní.

„Som Paloma Powersová a počúvate reláciu *Puget Sounds*,“ odrecituje nacvičený text. Jej hlas pripomína tmavú čokoládu – tichý, zrelý, s náznakom ženskosti. V takom hlase sa skrýva veľa sily. Dokáže ľudí prinútiť, aby nielen počúvali, ale sa aj zaujímali o svet okolo seba.

Palomin hlas podfarbuje veselá klavírna melódia, ktorú Jason postupne stlmí, len čo Paloma dokončí svoj vstup.

„Dnes máme v štúdiu uznávanú odborníčku na správanie zvierat Mary Beth Barkleyovú, ktorá vám odpovie na všetky otázky týkajúce sa domácich miláčikov. Možno sa pýtate, ako by ste mali novému mačiatku ukázať svoj domov, alebo či sa vám predsa len nepodarí naučiť starého psa novým trikom. Ozvite sa nám, zavolajte na číslo 206-555-8803 a my sa pokúsime na tieto aj iné otázky odpovedať. Najprv si však vypočujte správu od reportéra Dominica Yuna, ktorý sa k nám naživo pripája v štúdiu. Dominic, vitaj v relácii *Puget Sounds*.“

Dominic mlčí ako ryba. Dokonca na ňu ani nepozrie, len mlčky hľadá do poznámok, akoby čakal na náповeď.

Ticho v éteri nie je dobré. Niekoľko sekúnd ho zvyčajne prežijeme bez sťažností poslucháčov, no keď trvá dlhšie, máme vážny problém.

„Doriti,“ zastoná Ruthie.

„Povedz niečo,“ zamrlem mu do ucha. Mávam naňho oboma rukami, ale celkom zmrzol.

Nuž, ak mi zničí reláciu, aspoň sa potopí spolu s ňou.

„Dominic,“ povzbudí ho Paloma, pričom jej hlas znie rovnako veselo ako predtým. „Sme veľmi radi, že si tu s nami!“

Vtom ho niečo nakopne, akoby sa mu do krvného obehu konečne vyplavil adrenalín. Zažmurká a nakloní sa k mikrofónu.

„Ďakujem, Paloma.“ Hlas mu trochu zakolíše, no rýchlo ho vyrovná. „Teším sa, že tu môžem byť. Vaša relácia bola prvá, ktorú som počúval, skôr než som sa presťahoval do Seattlu za touto prácou.“

„To je úžasné,“ zahrkúta Paloma. „Čo pre nás dnes máš?“

Dominic vystrie chrbát. „Začalo sa to anonymným tipom. Viem, čo si myslíš. Anonymný tip môže byť obyčajná klebeta, ale ak položíš správne otázky, niekedy sa dozvieš zaujímavý príbeh. Mal som pocit – nazvime ho reportérskou intuíciou –, že tentoraz som na správnej stope. Podobné tvrdenie som preveroval v prípade zamestnanca fakulty, keď som študoval na Severozápadnej univerzite.“ Urobí pôsobivú prestávku a potom pokračuje: „Zistil som, že starosta Scott Healey má druhú rodinu. Do jeho súkromného života nikoho nič nie je, ale faktom zostáva, že na jeho utajenie použil prostriedky na volebnú kampaň.“

„Mňa asi jebne!“ ohromene vyháŕkne Jason a obráti sa v kresle k Ruthie a ku mne. V zákulisí nedodržiavame predpisy Federálnej komisie pre komunikáciu tak striktné ako v živom vysielaní.

„Vedela som, že existuje dôvod, pre ktorý by som ho nemala voliť,“ poznamená Ruthie.

„Mne sa nepáčila jeho tvár.“

„To... to je fakt bomba, Dominic,“ vykokce zjavne ohromená Paloma, no rýchlo sa spamätá. „Starostu Healeya sme mali v našej šou niekoľko ráz. Prezradíš nám, ako si to zistil?“

„Začalo sa to minulý mesiac na zasadnutí mestskej rady...“ Postupne vyrozpráva celý príbeh – ako našiel finančné záznamy, sledoval tok peňazí a napokon presvedčil starostovu utajenú dcéru, aby súhlasila s rozhovorom.

Prejdú dve minúty. Potom tri. Keď sa priblížime k piatim, naznačím Palome, aby zmenila segmenty, ale príliš sa sústreďuje na Dominica. V duchu si položím otázku, či by som vedela prezať šnúru mikrofónu nechtami.

„Nestíham dvíhať telefóny,“ počujem v mikrofóne Griffina.

Stlačím tlačidlo, aby sme sa mohli porozprávať priamo. „Zapíš si otázky volajúcich a uisti ich, že Mary Beth sa pokúsi na všetky odpovedať.“

„Nie – týkajú sa starostu. Naši poslucháči chcú hovoriť s Dominicom.“

Och. Okej. Zaškrípem zubami a pripojím sa k četu našej relácie.

Prichádzajú hovory. Je D ochotný prijať ich?

„Zdá sa, že dostávame veľa otázok,“ povie Paloma, keď vrhne pohľad na obrazovku. „Odpovieš poslucháčom na niekoľko otázok, Dominic?“

„Ale iste, Paloma,“ odvetí sebaisto ako ostrieľaný reportér a nie človek, ktorý sa na univerzite trochu pohral s digitálnym záznamovým zariadením a povedal si, prečo by som nešiel do rádia.

Keď na mňa uprie pohľad cez sklený panel, v hrudi sa mi rozhorí nenávisť a srdce sa mi rozbúcha ako šialené. Vystřčí bradu a zrazu sa tvári oveľa odhodlanejšie, akoby si uvedomil, že práve po tomto som vždy zúfalo túžila. Víťazoslávne zdvihne kútiky úst. Komentovanie naživo, ďalšia schopnosť, ktorú si Dominic Yun hneď dokonale osvojí.

Kent sa vrúti do štúdia. „Shay, vstup Mary Beth budeme musieť odložiť. Toto je kurevsky dobré!“

„Ruthie,“ obrátim sa na ňu, ale už vychádza z dverí.

„Skvelá práca, všetci,“ pochváli nás Kent a potľapká Jasona po pleci. „Som rád, že sa nám dnes podarilo dostať k tejto správe.“

Nadvihnem si okuliare a počúcham koreň nosa. Cítim, že ma čoskoro rozbolí hlava. „To nie je správne,“ namietnem, keď Kent odíde.

„Možno nie, ale je to kurevsky dobré,“ zatahne Jason, pričom verne napodobní Kenta.

„Mne to zavaňa zásahom do súkromia.“

„Verejnosť nemá právo dozvedieť sa, že starosta je pokrytecký hajzel?“

„Má, ale nie v našej relácii.“

Jason sleduje môj pohľad a preskakuje očami medzi Dominicom a mnou. Do rádia nastúpil dva týždne po mne, takže ma už pozná dosť dobre, aby pochopil, prečo sa hnevám. „Štve ťa, že Dominic je taký schopný moderátor,“ vmetie mi do očí. „Dráždi ťa, že je prirodzený talent a že ho pustili do živého vysielania len niekoľko mesiacov po tom, ako k nám prišiel.“

„Iba som...“ spustím, ale zakokcem sa. Keď to podá takto, vyzerám ako závistlivá potvora. „Nezáleží na tom, čo si myslím. Vôbec netúžim byť vo vysielaní.“ Teraz už naozaj nie. Túžiť po niečom, čo sa nikdy nestane, by bolo zbytočné.

Ruthie sa vráti. Líca má červené.

„Mary Beth je naštvaná.“ Pritisne si slúchadlá na uši. „Kvôli účinkovaniu v našej relácii musela údajne zrušiť súkromný tréning s potomkom Billa Gatesa.“

„Neskôr jej pošleme pätolizačský e-mail. Nie – zavolám jej.“

„Nemám dosť telefónnych liniek,“ posťažuje sa mi Griffin do slúchadiel.

„Ruthie, pomohla by si Griffinovi? Aj ja priložím ruku k dielu, ak bude treba.“

„Už za ním bežím.“

„Ďakujem.“

Dominic vymenúva nezákonné platby jednu za druhou. Sumy vyrážajú dych. Netvrdím, že to je zlá relácia, ale mení sa na Dominicovu a strácam nad ňou kontrolu. Zrazu je z neho hviezda.

Napokon sa opriem na stoličke a opraty celkom prenehám jemu a Palome. Dominic zožne ovácie a získa obecnosť, zatiaľ čo ja zostanem v zákulisí.

Naveky.

2

Aj keď môj otec v rádiu nikdy nepracoval, mal výborný rozhlasový hlas. Silný, ale príjemný ako praskajúci oheň v najchladnejšiu noc roka. Celú mladosť opravoval rádiá, neskôr si otvoril servis elektroniky a napokon sa naučil opravovať aj laptopy a telefóny. Goldsteinov elektroservis – moje najobľúbenejšie miesto na svete.

Zdedila som po ňom lásku k verejnému rádiu, ale nie jeho hlboký hlas. Môj patrí skôr k vyšším, ktoré muži tak radi používajú proti ženám ako zbraň. Prenikavý. Neinteligentný. „Dievčenský“, akoby slovo dievča bola najhoršia urážka. Doberajú si ma celý život, no keď sa s niekým rozprávam prvý raz, ešte vždy sa v duchu pripravujem na šikovne maskované posmešky.

Môj otec o ne nikdy nedbal. Moderovali sme rozhlasové relácie v našej kuchyni („Prezradte mi, Shay Goldsteinová, aký druh cereálií ste dnes mali na raňajky?“) aj v aute („Mohla by si opísať krajinu na tejto našej zastávke uprostred ničoho?“). Trávila som s ním popoludnia v Goldsteinovom elektroservise, kde som si písala domáce úlohy a zároveň počúvala súťažné programy typu *Hovorme o autách* a *Tento americký život*. K šťastiu nám stačil skvelý príbeh.

Veľmi som si želala, aby ma počul v rádiu, aj keby mal byť jediný na svete.

Otcova smrť po náhlom zastavení srdca mnou silno otriasla. Zastihla ma v poslednom ročníku strednej školy a na učení ani na priateľoch mi zrazu vôbec nezáležalo. Celé týždne som si nezapla rádio. Zázračne sa mi podarilo dosiahnuť priemer B mínus, ktorý bol podmienkou prijatia na Washingtonskú univerzitu, ale nevládala som ho ani osláviť. Keď ma prijali na stáž v Pacifickom verejnom rádiu, ešte som sa topila v depresii. Veľmi pomaly som sa vynárala z tmy a napokon som presvedčila sama seba, že jediným riešením je znovu si vybudovať život, ktorý som stratila. A teraz som tu, dvadsaťdeväťročná žena zúfalo sa držiaca svojho detského sna.

„Rozplač ľudí a potom ich rozosmej,“ vravieval otec, „ale daj si záležať na tom, aby si im porozprávala dobrý príbeh.“

Ktovie, čo by si myslel o mojej relácii *Spýtaj sa cvičiteľky...*

Dnes pri večeri sa cítim ako piate koleso na voze. Keď sa vymotám z dopravnej špičky, matka so svojím priateľom Philom a moja najlepšia kamarátka Ameena s Tídzejom už sedia vo francúzsko-vietnamskej reštaurácii na Kapitolskom vršku. Ameena Chaudhryová a ja sme vyrástli v domoch oproti sebe a stálicou môjho života je už vyše dvadsať rokov.

„Meškáš iba desať minút,“ oznámi mi, vyskočí zo stoličky a pevne ma objíma. „To je tvoj nový rekord, nie?“

Ameenin priateľ Tídzej si vyberie z vrečka telefón a skontroluje aplikáciu na zapisovanie poznámok. „Minulý marec sme raz prišli načas – všetci okrem Shay, ktorá vtedy meškala iba tri minúty.“

Prevrátim oči, ale žalúdok sa mi previnilo stiahne. „Aj ja vás veľmi rada vidím. Dnešné meškanie ma veľmi mrzí. Po-náhľala som sa dokončiť poslednú prácu a stratila som pred-stavu o čase.“

Spoločné večere si plánujeme čo najpravidelnejšie, ale ma-ma a Phil sú huslisti v Seattleskom symfonickom orchestri s pravidelnými večernými vystúpeniami, Ameena pracuje